

Άντρη Αντωνίου

**Το κρυμμένο κορίτσι και
τα τρία ήτα του Άμστερνταμ**

εικόνες
Λίλα Καλογερή

διόπτρα

1

Με αεροπλάνα και ποδήλατα

Από την ώρα που το αεροπλάνο κινήθηκε με ταχύτητα κι ύστερα πήρε ύψος στον αεροδιάδρομο του Ελευθέριος Βενιζέλος, μέχρι τη στιγμή που άνοιξαν οι ρόδες του και προσγειώθηκε στο αεροδρόμιο Σίτχολ, η Μαρίνα για ένα πράγμα κυρίως ανυπομονούσε. Για την ώρα που θα νοίκιαζε ποδήλατο και θα έκανε πετάλι δίπλα από τα κανάλια του Άμστερνταμ.

Καθώς πήγαιναν να παραλάβουν τις αποσκευές τους, η μαμά της επέμενε να την κρατάει από το χέρι και η Μαρίνα αντέδρασε.

«Είμαστε σ' ένα από τα πιο πολυσύχναστα αεροδρόμια της Ευρώπης», είπε η μητέρα της. «Δεν θα κυκλοφορείς μόνη σου».

Βγήκαν από το αεροδρόμιο και επιβιβάστηκαν σ' ένα ταξί.

Η κυρία Σταυρούλα έδωσε στον οδηγό τη διεύθυνση του σπιτιού που νοίκιαζε η μεγάλη της κόρη.

«Θα σπουδάσω κι εγώ στην Ολλανδία σε μερικά χρόνια και θα πηγαίνω στο πανεπιστήμιο με το ποδήλατο», είπε η Μαρίνα όταν βολεύτηκαν στο πίσω κάθισμα του αυτοκινήτου.

«Έχουμε χρόνια μπροστά μας γι' αυτό. Ακόμη δεν αποφοίτησες από το δημοτικό».

«Δύο μήνες έμειναν μόνο!» είπε το κορίτσι.

Δύο μήνες και... έξι χρόνια μέχρι ν' αποφοιτήσει από το λύκειο. Κι ύστερα θα γινόταν φοιτήτρια στην Ολλανδία. Το καλάθι του ποδηλάτου της θα ήταν γεμάτο με βιβλία, σημειωματάρια και τουλίπες από τις γλάστρες που θα είχε στα περβάζια των παραθύρων της. Θα ποδηλατούσε μέχρι το πανεπιστήμιο διασχίζοντας δρόμους ανάμεσα στα κανάλια της πόλης. Κι όταν έφτανε στον προορισμό της, θα μοίραζε τα λουλούδια στους φίλους της.

Αλλά, ναι. Είχε χρόνια μπροστά της γι' αυτό. Για την ώρα, πήρε το κινητό της και άνοιξε την εφαρμογή Πορτολάνος. Είχε πάθει εμμονή τον τελευταίο καιρό με τα πορτο-κουίζ. Χρειαζόταν λίγες πορτο-σβούρες ακόμα μέχρι να γίνει επίσημα Κατάσκοπος της Γεωγραφίας.

Πληκτρολόγησε Ολλανδία και διάβασε την ερώτηση που της έβγαλε ο Πορτολάνος:

«Ποια είναι τα χρώματα της ολλανδικής σημαίας;»

- A. Κόκκινο, μπλε, λευκό
- B. Μπλε, λευκό, κόκκινο
- Γ. Λευκό, κόκκινο, μπλε
- Δ. Κόκκινο, λευκό, μπλε

Ήταν τυχερή, γιατί είχε προσέξει τη σημαία στο αεροδρόμιο. Με ιδρωμένο από την ανυπομονησία δάχτυλο, πάτησε Δ· κόκκινο, λευκό, μπλε. Θρίαμβος! Έφτασε στις δέκα χιλιάδες πορτο-σβούρες, τι απέραντη χαρά! Από αυτή τη στιγμή ήταν Κατάσκοπος της Γεωγραφίας, και μάλιστα στο υπέροχο Άμστερνταμ!

Είχε σκεφτεί από καιρό το ψευδώνυμο που θα χρησιμοποιούσε στην εφαρμογή. Ρενσίάκι· μικρό μολύβι. Επειδή λάτρευε να γράφει ιστορίες εμπνευσμένες από τις περιπέτειες που ζούσε. Είχε μια στοίβα σημειωματάρια και ένα συρτάρι γεμάτο μολύβια. Όταν μεγάλωνε θα γινόταν συγγραφέας.

Πλέον, μπορούσε να ξεκλειδώσει δυνατότητες του Πορτολάνου που ως τώρα δεν μπορούσε, όπως το πορτο-μπλαμπλά. Πράγμα που φυσικά έκανε αμέσως. Λαχταρούσε να συνομιλήσει με τους άλλους Κατασκόπους.

PENCILAKI

Γεια σας! Από σήμερα θα είμαι και εγώ στην παρέα σας! Πόσο χαίρομαι! Θα βρίσκομαι στο Άμστερνταμ για τις επόμενες μέρες.

ΖΕΛΝΤΑ

Καλωσρίδες, Pencilάκι! Και πόσο τυχερή είσαι που ταξιδεύεις σε μια από τις πιο όμορφες ευρωπαϊκές πόλεις.

ΤΖΕΪΣΟΝ ΓΚΑΡΛΙΚ

Καλώς μας ήρθες! Δεν θέλω να σε απογοητεύσω, αλλά άκουσα πως η κουζίνα τους δεν λέει πολλά.

PENCILAKI

Δεν έχω δοκιμάσει τίποτα ακόμη. Όταν φάω, θα σας πω.

ΠΕΤΡΑ

Στο Μαρόκο πάντως, παιδιά, έχουν ένα καρύκευμα που λέγεται χαρίσα. Καίγεται η γλώσσα σου άμα το φας! Γεια σου, Pencilάκι!

ΛΑΚΙ ΣΤΡΑΪΚ

Viva la vida! Ζήτω το Μεξικό! Τάκος
και εντσιλάδα και η ζωή έχει γεύση!
Ζήτω και η νέα μας φίλη!

Ένα βουητό έκανε τη Μαρίνα να σηκώσει το βλέμμα από το κινητό της. Παρόλο που είχαν αφήσει το αεροδρόμιο πίσω τους και βρίσκονταν πια μέσα στην πόλη, αντίκρισε ένα αεροπλάνο που πετούσε χαμηλά – τόσο που έμοιαζε τεράστιο.

«Απίστευτο! Μαμά, δες!» είπε.

Ο οδηγός την κοίταξε μέσα από το καθρεφτάκι και τους μίλησε στα αγγλικά – ευτυχώς η Μαρίνα μάθαινε τη γλώσσα από μικρή και πλέον τη μιλούσε με άνεση.

«Ναι, κάποιες φορές τα αεροπλάνα πετούν πάνω από την πόλη. Ειδικά αν αναγκαστούν ν' αλλάξουν πορεία λόγω των ανέμων. Κάνουν τα σπίτια μας να σειόνται».

Οι μεγάλοι έπιασαν κουβέντα. Η Μαρίνα άφησε το κινητό και χάθηκε στις ονειροπολήσεις της... Έκανε ποδήλατο δίπλα σε κάποιο κανάλι, ο άνεμος της ανακάτενε τα μαλλιά κι εκείνη σήκωνε το χέρι για να χαιρετήσει τους επιβάτες του αεροπλάνου που έскиζε τον αέρα πάνω από το κεφάλι της.

«Καλό ταξίδι, have a nice trip, bon voyage!» τους φώναζε.

Πώς ήταν άραγε η φράση στα ολλανδικά; Αχ, όχι! Με μερικές στραβοτιμονιές το ποδήλατο των ονειροπολήσεών της κατέληξε στο νερό...

«Μαρίνα, φτάσαμε. Κοιμάσαι;»

Άνοιξε τα μάτια της· δεν ήταν μέσα στο ποτάμι, ήταν έξω από το σπίτι της Αναστασίας, η οποία στεκόταν στο κατώφλι και τις περίμενε. Έτρεξε και τις αγκάλιασε. Η Μαρίνα πρώτη φορά ερχόταν στην Ολλανδία για να επισκεφθεί την αδελφή της.

Το σπίτι βρισκόταν σ' έναν ήσυχο δρόμο· ήταν ψηλό, στενό, με βαθυκόκκινα τούβλα και παράθυρα που έμοιαζαν με κορνίζες στοιβαγμένες η μία πάνω στην άλλη. Από την πράσινη πόρτα του μέχρι το αέτωμα της ταρατσας, η Μαρίνα κοίταζε και δεν χόρταινε.

«Είναι το πιο ωραίο σπίτι που είδα στη ζωή μου!» είπε.

Η Αναστασία γέλασε. «Δεν μένω σε αυτό το σπίτι όμως. Το δικό μου σπίτι είναι στην πίσω μεριά του κτιρίου».

Η Μαρίνα φάνηκε να μπερδεύεται.

«Κάποια σπίτια στην Ολλανδία έχουν στην πίσω μεριά τους έναν δεύτερο χώρο διαμονής. Παλιά χρησίμευε ως αποθήκη ή εργαστήριο. Ή για να μένει το βοηθητικό προσωπικό. Πλέον, συνήθως το νοικιάζουν», εξήγησε η Αναστασία.

Η Μαρίνα εντυπωσιάστηκε από την ολλανδική αρχιτεκτονική. «Θα ήταν τέλεια αν υπήρχε και στο διαμέρισμά μας

ένα πίσω διαμέρισμα. Θα είχα το δωμάτιό μου εκεί και θα άκουγα μουσική όσο δυνατά θέλω».

«Επειδή όμως έχουμε μόνο ένα διαμέρισμα», χαμογέλασε η μαμά της, «καλύτερα να χρησιμοποιείς τ' ακουστικά σου».

